

делат и Фолмер и Вите. Значи, составена уште за животот на Гал. А Флах бил уверен дека ја составил и самиот Гал, што Ев. го отфрлува признавајќи му автентичност на Вергилиј, но не и полна оригиналност.

Во посебна глава Ев. расправа и за личноста и делото на Корнелиј Гал. Дава и биографски податоци. Му замержува на Скуч, којшто на Вергилиј му го претполага Гал, одамна забораениот поет, како и тоа што, при сличностите во поезијата на Гал и Вергилиј, стои на мислење дека Вергилиј се угледал на Гал. Ев. се согласува со Макробиј, којшто кажува дека Вергилиј не бил плагијатор. Неоспорно е дека двајцата поети (Вергилиј и Гал) се послужиле едниот со другиот, но тоа не мора да биде причина дека делата на едниот треба да се припишуваат на другиот. Вистинската поезија на Гал тешко може да се определи. Ев. се обрнува и на тоа што пишувале за тоа Квинтилијан и Сервиј. Но сепак го смета како најмеродавно тоа што го рекол Вергилиј како временски најблизок.

Ев. имал намера да го даде својот збор во главно по повод полемиката помеѓу Скуч и Лео. Така вели и самиот. За некои прашања дава свое мислење а за некои го остава прашањето нерешено. А некаде го потврдува мислењето на едниот или другиот. Не може да се рече дека Ев. го решил проблемот во целост.

А. Таховски, Скопје.

GEORGES TÉNÉKIDÈS, *La notion juridique d'indépendance et la tradition hellénique. Autonomie et fédéralisme aux V-e et IV-e siècles av. J. C.* (Collection de l'Institut Français d'Athènes) 1954, стр. 210+14 стр. табли, 8°.

Горната студија авторот Т. им ја препорачува на хеленистите и јуристите, на прво место на тие од меѓународно право, што го предава и самиот автор на Високата школа за политички науки во Атина.

Како што кажува самиот наслов, Т. вел да расправа за правното поимање на независноста, за хеленската традиција, за федерализмот и автономијата. Бидејќи расправа за такви актуелни прашања од областа на антиката, заслужува да му се посвети внимание и во нашето списание.

По ослободувањето на островските Грци од персиска власт и по нивното пристапување кон Атинската демократија како рамноправни сојузници се јави поволна прилика за создавање на хеленска федерација која би можела со време да ги привлече сите Грци. Идеата на панхеленизмот беше кај сите Грци популарна. Требало и во пракса да се спроведе. Што не дошло до тоа, главна причина бил биполизмот и империјализмот на тие коишто раководеа со двете најсилни држави — Атина и Спарта. За тоа станаа свесни Грците дури кога се најдоа во голема невола, под туѓа власт, и кога почнаа да размислуваат за причините на својата декаденција.

Студијата на Т. има три дела: увод, прв и втор дел. Во уводот Т. дава дефиниција на два спротивни поима: федерализам и империјализам. Федерализмот или конфедерацијата е поставен на принципот: ниедна од државите-членки не ја губи својата независност а сите ги поврзува и соединува една заедничка цел. Федерализмот им признава автономија на партнерите и нивно рамноправно учество во федералните централни органи. Федерализам значи дека ниедна држава не може да претендира дека ширењето на нејзината хегемонија би донесло некое добро коешто и политички и морално би ја афирмирало и легитимирало таквата политика. Но автономија во рамките на една федерација не значи ни тотална независност, туку опирање наспроти полната зависност од една доминантна држава. А тоа е империјализам. Баш регресивните сили на тој империјализам ја кочат еволуцијата кон едно федерално соединување. За да дојде до својата